

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filtnet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Reisverslag mei 2006

"Wees barmhartig zoals jullie Vader barmhartig is." (Lucas 6:36)

"Hij, Die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde." (Jeremia 31 :10b)

VOL PROGRAMMA

Het wordt langzamerhand een gewoonte om begin mei naar Chesed in Vinnitsa, Oekraïne te gaan. Dit jaar gingen we weer met 3 busjes, maar wel een week later i.v.m. de bruiloft van Koen Carlier en Ira..... die gepland stond voor zaterdag 13 mei. Vijf van ons hadden de reis al één of meerdere keren gemaakt. Evert-Jan Hoogendoorn ging voor het eerst mee. Samen met Herwin reed hij in de rode Ford. Ria en Wim reden in de grote Renault Master en Peter en José Joosten uit Lunteren reden met hun eigen blauwe Volkswagen Transporter. We hadden heel wat op ons programma staan: De Joodse liefdadigheidsinstelling Chesed van goederen voorzien en het adoptieplan met hen doorspreken, zoveel mogelijk gezinnen en personen bezoeken die opgenomen zijn in het 'adoptieplan', het invalideweeshuis in Ladyzin en het gewone weeshuis in Sokolovka bezoeken en voorzien van spullen én tenslotte de bruiloft van Koen en Ira meevieren. En dat in 5 dagen tijd omdat de andere 4 dagen nodig zijn voor de reis.

Het is heel belangrijk voor zo'n intensieve reis, waar zoveel op je afkomt, dat er eenheid is. Daarom begonnen en eindigden we elke dag met gebed en bijbellezen. Op de eerste dag 's avonds las Evert-Jan o.a. uit 2 Korinthe 1: 4, een tekst die een paar mensen hem hadden meegegeven: *"De God en Vader van onze Heere Jezus Christus....Die ons vertroost in al onze verdrukkingen, zodat wij zouden kunnen vertroosten hen, die in allerlei verdrukking zijn."* Een geweldige aansporing voor het werk dat we mochten doen.

GRENSOVERGANG

Maandagmorgen om 10.45 kwamen we al bij de Poolse- Oekraïense grens aan. Het ging daar ook allemaal voorspoedig, het was ongehoord rustig. Later begrepen we dat behalve dinsdag 9 mei, de Overwinningdag, ook maandag 8 mei een vrije dag was voor de Oekraïners. We liepen nog wel even tegen een probleem op: onze busjes waren niet verzegeld. Daarom moesten er papieren worden opgemaakt door degenen die daarover gaan. In de ruimte waar daar de papieren werden opgemaakt heerste zo'n goede sfeer. Toen zag Ria dat er in de hele ruimte maar één wandversiering was: een kalender met daarop in het Russisch de tekst: *"Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld draagt."* We werden heel vriendelijk behandeld. Al met al duurde de hele grensovergang toch nog vijf uur en met het uur tijdverschil erbij was het toen al kwart voor 5. Om in Vinnitsa te komen, zouden we zeker nog 7 á 8 uur nodig hebben. Uiteindelijk besloten we om op ruim twee uur afstand van Vinnitsa in Zitomir te overnachten in een hotel. Zelfs toen was het al 12 uur voordat we binnen waren.

AANKOMST IN VINNITSA

Met Koen en Ira spraken we af (sms'en is een goede uitkomst als je zover van huis bent) dat we elkaar de volgende morgen, dinsdag, pas om 11.00uur in het centrum van Vinnitsa zouden ontmoeten.

Na de hartelijke begroeting gingen we met Koen en Ira naar hun huis in een buitenwijk van de stad. Een ruim en nog nieuw huis mét een garage. Die garage mochten we gebruiken om alle persoonlijke spullen, voor de gezinnen, op te slaan. We kregen een sleutel van de garage en dat bood ons de gelegenheid om wanneer het zo uitkwam de spullen op te halen

en te brengen naar de weeshuizen en uit te delen in de gezinnen. We vroegen ons af, wat we nog konden doen op deze 'vrije' dag. Chesed werkte ook niet. Gelukkig wist Koen één gezin te wonen. En hij vertelde dat Sergei, de ons bekende Joodse weesjongen, die zo'n beetje fungeert als "Manusje van alles" bij Chesed, in het ziekenhuis lag. Dat was vanwege een verlamming aan de linkerhelft van z'n gezicht. We kochten voor 25 Euro drie tassen vol met voedsel. Voor dit gezin en voor Sergei.

EERSTE BEZOEKEN

Het echtpaar Vinokoerovi bezochten we al eerder. Zij hebben beiden MS. De vrouw, Leonidobits (29-02-1956) ligt altijd op bed. Zij kan zich bijna helemaal niet bewegen. Eduard (15-11-60) haar man kan zich nog met moeite in huis voortbewegen. Ze hebben allebei voortdurend verzorging en dure medicijnen nodig. We waren blij hen alvast te kunnen bezoeken. Ze waren zo blij met ons bezoek. Eduard vertelde al 3 jaar ziek te zijn. Tot 1 ½ jaar geleden werkte hij nog als ingenieur, toen ging het echt niet meer. De dochter van 18 jaar woont niet meer thuis. We bemoedigden hen en legden het adoptieplan aan hen uit. Ze waren dankbaar te horen dat er een familie in Nederland is die maandelijks geld voor hen overmaakt en die voor hen bidt.

Daarna bezochten we Sergei in het ziekenhuis waar hij verbleef. Dat was een ervaring op zich; zo totaal anders als wij gewend zijn in onze luxe ziekenhuizen. In elke kamer een aantal bedden langs de muur, waarvan de matrassen doorzakken. Geen luxe, ieder zorgt voor zijn eigen beddegoed en voedsel. Sergei was zo opgewonden ons weer te zien; hij was gewoon op en vertelde de volgende dag ontslagen te zullen worden uit het ziekenhuis. De onderzoeken hadden niets aan het licht gebracht, behalve een veel te hoge bloeddruk. Hij zou medicijnen moeten blijven gebruiken en we zullen bidden dat de verlamming ophoudt. Bij het naar buiten gaan bleek hoe naar het is dat hij zijn linkerooglid niet kan bewegen. Hij moet dat nu voortdurend doen met zijn hand. We namen afscheid en waren blij te horen dat hij weer naar Chesed zou terugkeren.

De onderzoeken hadden niets aan het licht gebracht, behalve een veel te hoge bloeddruk. Hij zou medicijnen moeten blijven gebruiken en we zullen bidden dat de verlamming ophoudt. Bij het naar buiten gaan bleek hoe naar het is dat hij zijn linkerooglid niet kan bewegen. Hij moet dat nu voortdurend doen met zijn hand. We namen afscheid en waren blij te horen dat hij weer naar Chesed zou terugkeren.

DOOP VAN IRA

We moesten ons haasten om op tijd in een huis van één van de leden van de Baptistengemeente te zijn. Om 5 uur zou Ira daar namelijk gedoopt worden. Hoewel ze al jaren gelovig is, was ze nooit volwassen gedoopt. Om te kunnen trouwen in de Baptistengemeente moest ze gedoopt zijn, vertelde Koen. Net deze eerste dag van ons bezoek zou dat plaatsvinden. We werden uitgenodigd erbij aanwezig te zijn. Achter zijn huis had de Baptistenfamilie een diep Saunabad. Daarin vond de doop plaats nadat de diaken enkele vragen had gesteld aan Ira. Daarna zongen

een groepje vrouwen en één man in de garage er naast met volle overtuiging een paar liederen in de Oekraïense taal. Daarna werd ons gevraagd wat liederen in het Hebreeuws te zingen. Samen zongen we toen het lied: "Hoe groot zijt Gij". Het was heel bijzonder hierbij aanwezig te zijn. We werden gelijk ook door de diaken uitgenodigd om vrijdagavond om 18.00uur in een dienst van de gemeente iets te komen vertellen over onze missie. We beloofden niets maar vonden het wel geweldig allemaal.

LADYZIN

We zochten een hotel, aten samen met Koen en Ira en namen toen afscheid omdat zij de overige dagen hard nodig zouden hebben om hun bruiloft voor te bereiden. Woensdagmorgen was onze eerste gang naar Chesed. Het onthaal was zoals vanouds gastvrij. Nika, onze jonge nieuwe kontaktpersoon, had vrijgevraagd om met ons mee te kunnen gaan. Vova, de directeur, legde de gang van zaken uit. Igor, de boekhouder, zou alles bij de douane in orde gaan maken. We kregen een busje met chauffeur, zodat we met onze bezoeken konden

doorgaan. We besloten de spullen uit de garage te halen en op weg te gaan naar het invalide weeshuis in Ladyzin en daarna naar Sokolovka. Bij elkaar ongeveer 3 ½ uur rijden.

Onderweg stopten we op een grote markt om voor alle invalide kinderen zacht snoepgoed te kopen en voor de weeskinderen in Sokolovka een reep chocolade.

In het invalideweeshuis konden we twee rollators en een naaimachine, ongeveer 80 katoenen grote luiers en veel constructiemateriaal geven. Heel veel hiervan was bijeengebracht door Peter en José met hulp van de "Stichting Nachamoe, nachamoe ami" uit Ede. Het was zo fijn hier wat liefde te kunnen tonen, d.m.v aandacht en het uitdelen van snoepjes. We zagen wel heel zwaar gehandicapte kinderen. De gebrokenheid van deze wereld en het zuchten van het Schepsel is dan zo zichtbaar en hoorbaar. Sommige beelden raak je niet gauw kwijt, zoals die van het meisje met een enorm waterhoofd.

SOKOLOVKA

De ontvangst in Sokolovka was zo hartverwarmend. Alle kinderen waren buiten. Ze wilden allemaal op de foto om daarna naar de fotograaf te rennen om het 'resultaat' met eigen ogen te zien op de digitale camera.

Deze keer hadden we ruime keus voor elk kind wat speelgoed betreft. De trucks die we van onze plaatselijke Plusmarkt van de Wal gekregen hadden, en gekregen nieuw speelgoed kwam goed van pas. Voor elk kind waren er wel 2 à 3 dingen. We zeiden hen dat wij in Nederland van hen houden en voor hen bidden. We zongen hen "Hine ma tov" toe en wensten hen Gods Vaderlijke zorg toe. Zij 'zongen'

ons met elkaar ook een lied toe.

Het leukst was toch wel dat we met hen getafeltent hebben op de twee meegebrachte tafels. Om ongeveer acht uur moesten we toch echt weer gaan. Om 11 uur stapten we heel voldaan ons hotel in Vinnitsa binnen. Weer was een doelstelling gehaald.

ADOPTIEPLAN

Donderdagmorgen in Chesed bespraken we eerst het adoptieplan. Ons idee was dat Chesed het geld zou ontvangen en daarmee het voedsel, medicijnen van de hulpbehoevende gezinnen zou financieren. Zij stonden er echter op dat we het in eigen hand zouden houden. Vova stelde zelf voor om Koen en Ira in te schakelen, dat zij de Joodse gezinnen zouden bezoeken en zien en vragen wat er nodig is. Behalve voedsel en medicijnen kunnen dat ook andere noden zijn. We waren blij verrast, want dat betekende, als Koen en Ira ermee instemden, dat we met hun hulp de situaties in de gezinnen werkelijk zouden kunnen verbeteren. Maar we konden niet met Koen en Ira overleggen. Ze waren zo druk met de bruiloft. Echter, ook hierin zagen we weer hoe mooi de Heere alle dingen leidt. Dezelfde dag, toen wij gezinnen bezochten, kwamen Koen en Ira 'toevallig' langs bij Chesed, zodat Vova hen persoonlijk kon vragen of zij dit 'adoptieplan' in samenwerking met Chesed zouden willen uitvoeren. Zij stemden in. Later bespraken we met Koen en Ira hoe dit alles in zijn werk zou kunnen gaan. Zij zullen gezinnen, mede namens de 'adoptiefamilie in Holland', bezoeken en zien wat er in de gezinnen nodig is en het nodige met het 'adoptiegeld' kopen. Bovendien willen ze op de duur broeders en zusters van de Baptistengemeente, die liefde hebben voor het Joodse volk, vragen ook andere hulp te geven, zoals het schoonmaken van een huis, het doen van boodschappen. Wij zijn hier erg enthousiast over. Temeer omdat we gezien hebben hoe secuur Ira werkt in alle hulpverlening waar zij in betrokken is. Zij zullen alles bijhouden wat wordt uitgegeven en ook ons verslag doen van de situaties, veranderingen enz. in de families. God zij geprezen voor Zijn leiding in dit alles.

GITAAR

Na dit alles met Vova besproken te hebben, gingen we weer gezinnen bezoeken. Met Zenja, het hoofd van de transport van Chesed, gingen we op weg naar de familie Michalovich. Deze familie bestaat uit oma Svetlana en moeder Natalja en haar zoon Dennis van 10 jaar. Natalja

lijdt aan een erfelijke ziekte waar haar vader aan overleden is. Ze loopt heel vreemd, een soort spastisch, en kan haar arm moeilijk bewegen. De enige familie die zij hebben is een zus van Svetlana die helemaal in Donetsk woont. Zenja vroeg: "Hebben jullie muziekinstrumenten bij je? Ja", zeiden wij, "één gitaar hebben we bij ons." "Dat is het instrument dat de jongen bespeelt," was het antwoord. We brachten het direct mee toen we naar boven gingen in de flat. De jongen was eerst nog even afwezig, maar toen hij thuis kwam en de gitaar zag, was hij zo blij. Hij begon gelijk te spelen. Hoewel hij nog maar een half jaar les krijgt, speelde en zong hij zo mooi!! Het één na het andere lied volgde. Wat een zegen om te zien hoe blij ze allemaal waren. Ook

met de kleding, zoals schoenen, broeken, rokken en twee grote prachtige puzzels. Bij het horen van het adoptieplan, dat er een gezin in Holland maandelijks voor hen geld overmaakt en voor hen bidt, werd oma erg emotioneel. Zelfs bij het weggaan, had ze nog tranen in haar ogen en zei: "Ik kan geen woord meer uitbrengen."

Bij een volgend gezin was de moeder juist naar de markt. De kinderen waren alleen achtergelaten en konden de deur niet openen. We besloten later terug te gaan.

Toen nog op bezoek bij de familie Fiedrja. Deze familie bestaat uit een jongen van 12 jaar, Viktor, zijn moeder, Elena, met suikerziekte en een oma, Alla, die een hartinfarct heeft gehad. Elena moet vijf keer per dag spuiten. Ze is aan één oog blind en kan niet meer lezen. Zij werkt ook al jaren niet meer. Zowel Elena als haar moeder waren lerares wiskunde. Viktor heeft vanaf zijn geboorte een hartafwijking. Bovendien heeft hij een 'slepend' been. Daarom moet hij de 24e mei opnieuw naar het ziekenhuis in Kiev. De vorige keer moest hij daar 3 weken blijven. Oma en moeder gaan mee naar Kiev. Ze zullen zolang bij een oom van Viktor in Kiev gaan wonen. Ze waren blij met ons bezoek en zeker ook met het adoptieplan.

GEZIN MOESJENKA

Hierna gingen we naar het gezin Moesjenka. Opa en oma, een zus van oma, een dochter en drie kleinkinderen, Dima, Andre en Maksiem wonen samen in één flat. Dima heeft een 'krampsyndroom' een epilepsieziekte. De moeder van Dima heeft geen man en werkt niet. Alleen de vader van Andre en Maksiem werkt. Ook Andre heeft een ziekte, een aangeboren leverafwijking en kan daardoor niet naar school. We waren hier al eerder geweest. We hadden leuke kleding, ook sportkleding,

wat erg in de smaak viel. Voor de jongen Dima wordt gezorgd door een Amerikaans echtpaar. Wij willen voor Andrea en de rest van het gezin zorgen d.m.v het adoptieplan. Ook hier legden we uit, hoe er voor hen gezorgd gaat worden.

Toen moesten we onze bezoeken afbreken. Er was groen licht van de douane dat we onze busjes met de lading bij de terminal zouden moeten brengen. Die bevond zich op bijna een half uur uit het centrum. Daarna zou het inklaar kunnen beginnen. Helaas waren we daar de rest van de middag druk mee doende. Even leek het erop dat er weer een spaak in het wiel gestoken zou worden. Er ontbrak een 'ecologisch stempel', dat in Kiev gehaald zou moeten worden. Na het betalen van 200 Grivna (± €30,-) kon het toch ook ter plekke geregeld worden. De busjes moesten een nachtje overblijven in de terminal. Met auto's van Chesed gingen we terug naar Chesed.'s Avonds hadden we eindelijk tijd voor Sergej en Nika om samen met hen wat te gaan eten en te poolen. Voor hen betekende dat zoveel en voor ons was het ook een stukje ontspanning.

VIER KINDEREN

Om niet nog meer tijd te verliezen besloten we niet eerst onze

busjes van de terminal te halen, maar eerst weer een paar gezinnen te bezoeken. De vier kinderen Mjedvetveje van het gezin zonder vader wilden we zo graag verrassen met het mooie speelgoed dat we bij ons hadden. Moeder kwam gelijk met ons aan. Ze had net de oudste dochter Diana van 8 jaar naar school gebracht. Ivan, een jongen van 7 jaar, die normaal ook naar school ging, was thuis omdat hij ziek was. Verder waren er nog een schattig meisje, Jasmiena, van 5 jaar en een kleine boef, Nazari van 3 jaar. We hebben zelden zulke spontane, blijde kinderen gezien. Zij begonnen gelijk te spelen met het nieuwe speelgoed. Toen we weggingen zong de jongste zo ineens spontaan: "Happy birthday to you". Duidelijker kon niet verwoord worden hoe deze kinderen zich gevoeld moeten hebben. We beloofden de moeder ook hulp d.m.v het adoptieplan. Net zoals bij elk bezoek lieten we ook hier een uit Holland meegebracht stuk kaas van één kilo achter.

TWEE GEVALLEN

Het volgende bezoek zou zijn aan de jonge vrouw Sveta Chochlova van 35 jaar. Zij is ook invalide van de 2e groep (een gradatie) Zij kan zich wel bewegen maar met moeite en langzaam. Ze heeft voortdurend dure medicijnen nodig. Al vanaf haar 14e jaar is zij wees. Omdat zij maar een klein pensioen ontvangt en onder het bestaansminimum moet leven, willen we haar graag ook in het adoptieplan opnemen. Zij was echter niet op ons bezoek voorbereid en stond op het punt naar het ziekenhuis te gaan. Het lukte nog om een foto te nemen en haar te beloven dat zij hulp gaat krijgen vanuit Nederland. We zullen Koen vragen haar snel te bezoeken en te horen wat zij nodig heeft.

Ook het gezin met tuberculose waar we vorig jaar in mei ook op bezoek zijn geweest willen we opnemen in het adoptieplan. Beide ouders lijden aan tuberculose en hun twee kinderen Andre, 15 jaar, en Lera, 7 jaar zijn vorig jaar 3 maanden opgenomen geweest in een sanatorium helemaal in Odessa. Helaas was er geen tijd meer dit gezin nu ook te bezoeken. We hebben Koen en Ira gevraagd z.s.m. hen van het nodige te voorzien van de spullen die we in hun garage hebben achtergelaten. Ook kunnen zij, net als vorig jaar, medicijnen van het adoptiegeld aanschaffen.

DOUANE

We werden opgeroepen weer naar Chesed te komen om samen met Igor naar de terminal te gaan om de busjes vrij te krijgen. Al met al duurde het wel een paar uur, maar toen was ook echt alles achter de rug. De goederen hoefden nu niet naar een opslagplaats van de douane, maar waren blijkbaar ook gelijk ingeklaard. Ongelooflijk. Om half 5 kon het lossen in de opslagplaats van Chesed beginnen. We vormden een ketting en binnen een half uur waren 3 busjes met meer dan 160 zakken en dozen en 18 matrassen, 2 fietsen en 2 kinderwagens gelost in de opslagruimte van Chesed.

VRIJDAGAVOND

We haasten ons om toch nog aan de uitnodiging van de Baptistengemeente te kunnen voldoen. We waren zelf ook blij op deze manier een invulling te hebben van de Sabbatavond. Toen we uit de tram stapten vroeg Ria aan de eerste de beste vrouw of zij de kerk kende. En, wie schetst onze verbazing toen bleek dat deze vrouw ook zelf op weg was naar de dienst. Ze stak gelijk bij Ria in.

We kwamen in een echte 'Friedenstimme'kerk. Een paar mannen spraken om de beurt en ook Ria en Wim kregen het woord. Wim sprak over "Roehama". Dat we de door God betoonde barmhartigheid moeten tonen aan het Joodse volk. Ria vertelde vanuit haar eigen leven over de gegroeide liefde tot het Joodse volk. Er waren na afloop verschillende opmerkelijke en leuke reacties van mensen die ons aanspraken.

DE BRUILOFT

Zaterdag was de grote dag. We hadden er erg naar uitgekeken. We kunnen nu zeggen de dag heeft onze verwachtingen overtroffen. Het was een stralende warme dag. Peter en José hebben zaterdagmorgen nog met hun busje als taxi dienst gedaan voor de familie en vrienden van het bruidspaar. De dienst om 12.00 was in dezelfde Baptistengerk waar we de

vrijdagavond ook waren. Een grote verrassing voor Koen en ook voor ons was dat zijn drie beste vrienden, de broers Niek, David en Ben van de Putte, ook waren overgekomen uit België. Ze hadden dat niet verteld. De verrassing was compleet. Dominee W. Glashouwer (ook uit Nederland) leidde de dienst. Hij heeft heel mooie dingen gezegd over de bruiloft te Kana en over de liefde. De liefde is uit God, God is liefde. En elke man en vrouw in een christelijk huwelijk is geroepen die liefde te beoefenen en als een stralend licht uit te dragen. Het koor zong zo prachtig dat wij daarna amper nog durfden te zingen. Maar onze

bijdrage in de dienst werd toch op prijs gesteld hoorden we later.

Na de dienst was er een verrassing; een boottocht over de rivier van Vinnitsa. Het was zo mooi en gezellig. We ontmoetten oude bekenden en maakten nieuwe kontakten. Vanaf 4 uur was er een overvloedige maaltijd in een restaurant. Heel veel vrienden en familie droegen bij aan de feestvreugde ieder op zijn en haar eigen manier. Ook hier had ds. Glashouwer kort het woord. Het mooiste was toch wel de prachtige dansen uitgevoerd door een christelijke dansgroep overgekomen uit Donetsk. Op de Joodse muziek voerden zij de prachtigste dansen uit en ook de genodigden deden regelmatig mee.

Een prachtige dag waar we met veel genoegen op terug zien. Het was gelijk ook onze laatste activiteit.

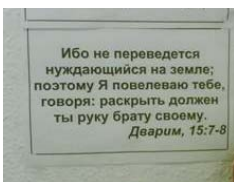

PECH ONDERWEG

Zondagmorgen heel vroeg verlieten we Vinnitsa met veel herinneringen en veel mensen in ons hart gesloten. Onderweg hadden we nog pech. De demper met uitlaat van de Renault brak af. Hij raakte gelukkig niet de andere busjes, maar hij had, zo merkten we direkt bij het wegrijden de luchtvering lek gemaakt. Wat te doen, zonder vering rijden gaat echt niet. We vonden, God zij dank, een privegarage, met hulp van een taxichauffeur. Eén luchtslang werd afgeknepen, zodat één vering achter weer functioneerde en links werd nog een dik rubber gemonteerd zodat we weer konden rijden. God zij hiervoor alle dank. We hebben de reis gewoon helemaal kunnen afmaken.

Dank voor al jullie gebeden en voor jullie hulp; bij het verzamelen en sorteren van de kleding en speelgoed. Voor het helpen sjouwen en inladen. Ook voor jullie financiële steun. Zonder dat was het hulptransport niet mogelijk geweest. En ook zonder de bijdragen aan het adoptieplan zouden we niet zoveel gezinnen structureel kunnen helpen. Tenslotte willen we de tekst doorgeven die bij de ingang van Chesed in het Russisch te lezen viel. Het is Gods aansporing om te zorgen voor de armen:

Deuteronomium 15:7 en 8: *"Zou er in een van de steden in het land dat de HEER, uw God, u zal geven toch iemand uit uw eigen volk gebrek lijden, dan mag dat u niet koud laten. U mag uw hand niet op de zak houden, maar u moet diep in de buidel tasten en hem lenen zoveel als hij nodig heeft."*

